

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Ямбол, 18.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Николай Енч. Иванов
Галина Ив. Вълчанова Люцканова

при участието на секретаря И. П. З.
като разгледа докладваното от Красимира В. Тагарева Въззивно гражданско дело № 20212300500263 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, във вр. с чл.17, ал.5 от ЗЗДН.

Образувано е по въззивна жалба на П. Ч. У. С., гражданин на А., подадена от пълномощника му адв.Н.Г., против Решение №124/ 09.06.2021г. и поправилото го Решение №125/10.06.2021г., двете постановени по гр.дело № 2276/2020г. по описа на Ямболски районен съд, с които са постановени мерки за защита от домашно насилие по отношение на Д. С. С., спрямо която от страна на П. Ч. У. С. са извършени актове на домашно насилие на 04.09.2020г. и на 07.09.2020г., като съдът е задължил П. Ч. У. С. на основание чл.5, ал.1, т.1 и т.3 ЗЗДН да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на Д.С., забранил е на П. Ч. У. С. за срок от три месеца да приближава Д.С., нейното жилище, месторабота, посещаваните от нея места за социални контакти и отдых на разстояние по-малко от 100м.; наложил е на П. Ч. У. С. глоба в размер на 200лв. и го е осъдил да заплати ДТ в размер на 25лв. по сметката на ЯРС, както и 400лв. - разноски в полза на Д.С..

Оплакването в жалбата е, че оспорените решения на ЯРС са неправилни, поради нарушения на материалния закон - чл.9 и чл.2 от ЗЗДН, на процесуалния закон и необоснованост. Въззивникът излага подробни съображения, според които липсва индивидуализация на акта за насилие и неправилен е изводът на ЯРС, че П. С. е поставял нуждите от финанси на Д.С. с възможността да прави секс, като счита, че този извод е

правно и фактически несъстоятелен. Навежда, че отказът да предостави ключовете за автомобилите на въззиваемата не е насилие, а предпазване на Д.С. от неблагоприятни последици при неправилно управление на МПС, тъй като била психически нестабилна; твърди, че съдът не е обосновал защо не е кредитирал показанията на св.Д. в насока, че Д. била премахнала рекордера на домашната камера за сигурност, за да няма доказателства, че тя и приятелят ѝ А. изнасят семейното имущество; изтъква, че не е доказано, че прекъсването на Джи Пи Ес системата на двата автомобила е извършено от П. С.; сочи, че е налице противоречие във възприятията, съответно във формирането на убежденията и изводите на решаващия състав; твърди, че декларацията по чл. 9 от ЗЗДН от Д.С. е опровергана изцяло от показанията на свидетелите Д. Д. и Д. П. О`С., поради което следва въззиваемата да носи наказателна отговорност за неистинността на декларираното; твърди, че последната е отвякла семейните автомобили с платформа на Пътна помощ до село Т. Въззивникът изтъква, че съдът не е посочил адреса на молителката, до която е налице забрана за доближаване, което правело заповедта в тази част лишена от съдържание, като се касаело за неправилен съдебен акт на защита по ЗЗДН без посочени параметри – в случая без срок, за който се определя действието на защитната мярка. Излага още съображения, съгласно които съдът избирателно е обсъждал доказателствата и избирателно е кредитирал последните, като е целял игнориране на някои доказателства, освен това съдът не бил определил категорично дали деянието е доказано. Соци се, че решаващият състав на районния съд в мотивите си е посочил, че когато няма други доказателства, съдът постановява исканата защита само на базата на декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, но в случая имало гласни доказателства, които опровергавали категорично твърдяното в декларацията и домашно насилие не е осъществено. Изтъква още, че съдът несъстоятелно е възприел, че ключовете за колата се намират у П. С. и това било акт на насилие. В заключение въззивникът е посочил, че отвлечането на двата семейни автомобила от Д.С. и от приятеля ѝ - свидетеля А.М. не е обсъдено от съда. Въззивникът оспорва решението и в частта за разноските, тъй като с молбата за насилие не са предявени разноски и до приключване на устните състезания не е било направено такова искане, а отделно от това вземането за разноски е акцесорно и неоснователността и недоказаността на главния иск предполага и неоснователност на вземането за разноски.

По тези съображения въззивникът моли за отмяна на решенията на първата инстанция като неправилни и за постановяване на друго решение от въззивния съд, с което да бъде отхвърлен изцяло предявения иск, като бъде отменена издадената Заповед за защита №6/10.06.2021г., с присъждане на всички направени от П.С. по делото разноски - както пред въззивната инстанция, така и пред първостепенния съд.

Въззиваемата Д. С. С., представлявана от адв.Р.Ж., е депозирала писмен отговор, с който е оспорила въззивната жалба като неоснователна. Изложила е съображения, че атакуваните решения са правилни и законосъобразни, постановени при спазване на материалните и процесуалните норми. Счита, че събраните по делото писмени и гласни доказателства са обсъдени в тяхната цялост, пълнота и взаимна връзка и правилно са били

анализирани и оценени от състава на ЯРС. Твърди, че атакуваните решения са мотивирани и постановени при съответствие с реалната фактическа обстановка по случая и приложимите към нея правни норми. На твърденията на въззивника, въззиваемата е противопоставила своите твърдения за оборване твърденията във въззивната жалба. Посочила е, че свидетелите Д. и О.С. нямали каквито и да било преки наблюдения нито близки приятелски отношения с нея, следователно те нямали преки впечатления, за да дадат показания по отношение на Заповедта за защита от домашно насилие срещу П. С.; че има противоречие в показанията на св.Д. и посоченото от въззивника в бракоразводната му молба; че св.Д. давал показания за неизвестни нему обстоятелства. Поради изложеното моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна, с присъждане на всички направени по делото разноски - както пред въззивната инстанция, така и пред първостепенния съд.

В о.с.з. въззивникът не се явява и не се представлява, като пълномощникът му адв.Г. депозира писмена молба, в която заявява, че поддържа жалбата и отново излага доводи по съществото на спора.

Воззиваемата Д.С., чрез пълномощника си адв.М., в с.з. пледира за потвърждаване на обжалваните първоинстанционни решения.

ЯОС намира, че въззивната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от легитимирана страна и в срока по чл.17, ал.1 ЗЗДН, поради което следва да се разгледа по същество.

За да се произнесе, въззивният съд установи следното:

Производството пред ЯРС е образувано по молба с правно основание чл.4, ал.1 от ЗЗДН, подадена от Д. С. С. против П. Ч. У. С., гражданин на А. с адрес в с.***, Обл.***.

В молбата са изложени индивидуализиращите белези на три акта на домашно насилие - първият от 04.09.2020г., изразил се в осъществено спрямо Д.С. психическо и емоционално насилие, ограничаващо свободата ѝ на полов живот, при който в изпратен имейл ответникът е обвързал нуждите си от секс с нуждите на молителката от парични средства. Вторият и третият акт на домашно насилие са от 07.09.2020г. между 13,20ч. и 15,10ч. и касаят заявяване от ответника, че няма да предостави на молителката ключовете от два придобити в режим на СИО леки автомобили, задържане на ключовете на автомобилите, заключване с катинар на гаража, в който са се намирали автомобилите, задържане на устройството за дистанционно управление на гаражната врата и прекъсване на хранването на GPS сигнализиращата система на двата семейни автомобили, с които актове молителката е посочила, че е осъществено домашно насилие, тъй като е ограничено личното ѝ право и свободата на придвижване, както и икономическите ѝ свободи.

Ответникът е оспорил молбата с основното възражение, че описаните от молителката актове нямат характер на домашно насилие, а касаят влошените съпружески отношения на страните; че липсват данни за конкретна заплаха по отношение на

молителката и за лишаването ѝ от права, както и че молителката е тази, която е упражнила икономическа принуда по отношение на ответника, тъй като е изнесла автомобилите с автовоз и така го е лишила от ползването на същите.

От фактическа страна по делото е установено, че страните Д.С. и П. С. са сключили граждански брак на 04.10.2005г., за което е съставен акт за гр.брак №*** на ****, или към датите на сочените три акта на домашно насилие двамата са били съпрузи. Съдебно известен на въззивния съд факт е, че с влязлото в сила на 08.03.2021г. решение на ЯРС по гр.д.№2254/2020г. бракът на съпрузите С. е прекратен.

Д.С. е представила по делото декларация по чл.9,ал.3 ЗЗДН, с която под страх от наказателна отговорност е декларирала осъществени спрямо нея от ответника актове на домашно насилие, а именно: че на 04.09.2020г. в електронна ѝ поща е получено адресирано до нея писмо от ответника, изпратено от личният му имейл адрес, със следното съдържание: „Всяка една жена има нужди. Мъжът също има нужди. Аз не искам брак без секс, а ти не искаш празен портфейл. Имам нужда от секс и това е нормално. Ти не изкарваш пари, така че не можеш да получиш това, от което имаш нужда и това е нормално. Аз изказвам пред теб нуждите си и в замяна мога да ти дам това, от което имаш нужда. Това не е проституция, понеже проститутките правят секс с много различни мъже, за да получат пари, а омъжената жена прави секс със съпруга си, а той в някои случаи ѝ дава пари. Помисли за това да върнем секса в нашия живот и аз ще ти давам пари да посрещнеш своите нужди. Това означава, че когато дадеш, ще получиш“; че на 07.09.2020г. в промеждутъка от 13:20ч. до 15ч. при възникнал между молителката и ответника спор по повод на изявено от нея желание той да ѝ предостави по един от ключовете на притежаваните от тях два броя леки автомобили, неколкократно ответникът П. С. в прав текст ѝ заявил: „Няма да ти дам ключовете за автомобили ни, защото ти си емоционално и психически нестабилна и заради това не си годна да управляваш автомобил и защото ако ти дам ключовете ще избягаш от мен и няма да се върнеш повече“; че на 07.09.2020г. в промеждутъка от 13:20 ч. до 15:10ч. ответникът не ѝ предоставил поисканите от нея ключове за управление на двата броя леки автомобили, притежавани в режим на СИО, задържал ги при себе си, заключил ги с катинар, за което нямала ключ от гаража, в който се съхранявали двата им семейни автомобили, не ѝ били предоставени поисканите от нея преди това дистанционно управление на гаражната врата, като ответникът задържал това устройство при себе си и прекъснал захранването на джи пи ес сигнализиращата система на двата семейни леки автомобили.

Молителката е представила легализиран превод от английски на български език на електронно писмо, изпратено до нея от ползвател с имейл адрес*****, като съдържанието на писмото е същото, посочено от Д.С. като акта на домашно насилие от 04.09.2020г. По делото ответникът не е оспорил факта, че обсъжданото ел.писмо е изпратено от неговия имейл адрес, като и разпитаният по делото свидетел О`С. е дал показания, че имейл адресът, от който е изпратено писмото до молителката е на ответника Пол С..

За сочените актове на домашно насилие от 07.09.2020г. страните не са

поддържали да е имало свидетели-очевидци.

Първоинстанционният съд е изслушал показанията на св.А..М., който е описал процесните актове на насилие като препредадени му от молителката. Този свидетел е дал показания и за други извършени от ответника актове на насилие по отношение на Д.С., които актове не са в предмета на делото, а за автомобилите на страните е посочил, че двамата с молителката са ги извозили с автомобили на "Пътна помощ" в гр.Варна, където автомобилите се съхраняват.

Свидетелят Д. Д. е установил с показанията си, че през м.09.2020г. ответникът го е посетил в дома му след скандал с молителката, повод за който скандал били ключовете за автомобилите им. Свидетелят, който е бил съсед на страните е посочил, че П. С. е бил силно притеснен и изплашен, особено след идването на екипи на полицията в дома, където страните са живеели. Св.Д. също е свидетелствал за това, че молителката и св.М. са извозили автомобилите с "Пътна помощ", като е дал показания и за отношенията между двамата.

Като свидетел е разпитан и ирландският гражданин Д. П. О`С., който за процесните актове на домашно насилие е преразказал казаното му от ответника, за отношенията на Д.С. със св.М. е предал казаното му от св.Д., а показания, основани на преки лични впечатления е дал за съпружеските отношения на страните и за общите им със свидетеля бизнес и лични отношения.

Възприемайки горната фактическа обстановка, ЯРС е постановил обжалваното решение №124/09.06.2021г., с което въз основа на представената от молителката декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН, потвърдена косвено от имейл кореспонденцията и свидетелските показания за откараните автомобили, е приел, че има извършено деяние, квалифицирано по чл.2 ЗЗДН. Поради това районният съд е уважил молбата на Д.С. и е постановил срещу ответника П.С. мерките за защита от домашно насилие по чл.5, ал.1, т.1 и т.3 ЗЗДН, наложил му е глоба по чл.5, ал.4 ЗЗДН в размер на 200лв., осъдил е ответника да заплати ДТ в размер на 25лв., както и да заплати на молителката направените от нея разноски в размер на 400лв. С обжалваното решение №125/10.06.2021г. съдът е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка на решението от 09.06.2021г., като е постановил мерките по чл.5, ал.1, т.1 и т.3 от ЗЗДН да са за срок от 3 месеца.

Обжалваните решения на ЯРС са валидни и допустими, но неправилни.

Целта на ЗЗДН е да даде съдебна защита срещу всеки акт на домашно насилие.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗЗДН, домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство. В закона липсва легална

дефиниция на понятията "психическо насилие" и "емоционално насилие", но като такива могат да бъдат окачествени всички действия на вербално посегателство - тежка обида и унижаване, действия на агресия и заплахи, с които е осъществена психическа принуда за извършване или неизвършване на определени дейности, които действия по естеството си и по интензитет имат силно отрицателно вредно въздействие върху психиката на едно лице и предизвикват у него основателен страх.

За уважаване на молба за защита от домашно насилие следва да е установено кумулативното наличие на две предпоставки, а именно: на първо място – осъществен от ответник по молбата за защита противоположен и умишлен насилствен акт в някоя от формите, описани в чл.2, ал.1 и ал.2 ЗЗДН, който акт е насочен спрямо друго лице – молителят в производството по ЗЗДН, и на второ място – наличие между двете лица на правна, фактическа и/или родствена връзка от изброените в чл.3 ЗЗДН. Соченият с молбата акт на домашно насилие следва да бъде доказан изцяло (пълно и главно) – по естество, време, място, начин на извършване и авторство.

В разглеждания случай не е спорна процесуалната легитимация на страните, очертана от чл.3 ЗЗДН, тъй като към момента на сезирането на съда и към момента на извършването на актовете на домашно насилие, страните са били съпрузи.

При разглеждане на спора следва да се прецени дали са събрани доказателства, установяващи извършване от страна на ответника на твърдените актове на домашно насилие, а също и дали същите съставляват актове на домашно насилие съобразно посочената законова дефиниция. Настоящият състав на въззивния съд намира, че процесните актове на домашно насилие, за които се твърди, че са извършени от ответника на 04.09. и на 07.09.2020г. не съставляват проява на домашно насилие. По делото с представената от молителката декларация по чл.9, ал.3 от ЗЗДН и електронното писмо е установен изпратения до нея от страна на ответника имейл, с който той е поискал съпрузите да възстановят сексуалните си отношения като условие за предоставяните от съпруга-ответник материални средства на съпругата-молителката. Според съда това изпратено от ответника електронно писмо е в отклонение от законово закрепените основни принципи на дължимо поведение на съпрузите през брака - на уважение, разбирателство, равенство, доверие и на грижи според възможностите на всеки от съпрузите за благополучието на семейството (чл.13, чл.14 и чл.17 от СК). Безспорно изпратеното от ответника писмо с посоченото съдържание е морално укоримо и е нанесло обида на молителката, която се е почувствала унижена, тъй като интимните сексуални отношения между съпрузите са проява на взаимната им обич и доверие, те съставляват част от брачната връзка и тези отношения не могат да се обуславят или обвързват с материални облаги. Изпратеното от ответника писмо сочи, че между съпрузите липсва взаимност, обич и доверие, и в брачните им отношения няма съдържание, каквото изискват закона и морала. С писмото и предложението в него обаче ответникът не е проявил вербална агресия, нито е осъществил психически натиск върху молителката или заплаха, то е еднократен акт и не може да се приеме, че съставлява

психическо или емоционално насилие, нито се касае за сексуално насилие или опит, доколкото не се твърди и не се установява да е осъществен акт и против волята ѝ съпругата да е била използвана от съпруга ѝ за сексуално задоволяване.

Също така не съставлява проява на домашно насилие и соченото такова от 07.09.2020г., изразило се в непредоставяне на съпругата на ключове от автомобилите и на дистанционното управление на вратата на гаража, с което е възпрепятствано ползването на автомобилите от молителката. По делото не са представени доказателства сочените два автомобила да са придобити от страните в режим на СИО, но дори да се приеме, че са притежавани от съпрузите общо, според правилото на чл.24, ал.1 СК те имат равни права на ползване върху вещите съпругеска имуществена общност. Лишаването на съпруг от ползването на вещ - съпругеска имуществена общност не е акт на домашно насилие, не е форма на икономическо насилие, а е основание за съпруга с иск по чл.31, ал.2 СК, приложим по аналогия, да иска да бъде обезщетен от другия съпруг за ползите, от които е лишен за времето, през което вещта е ползвана само от другия съпруг по време на фактическа раздяла (в този смисъл е Решение № 99 от 5.03.2010г. на ВКС по гр. д. № 533/2009г., III г.о., ГК). Лишаването на молителката от ползването на автомобилите не може да се приеме като икономическа принуда, нито е форма на ограничаване на личния ѝ живот и на личната ѝ свобода, включително на свободата ѝ на придвижване, тъй като за свободата на придвижването ползването на автомобилите не е необходима предпоставка. По делото няма твърдения и данни с изземването на ключовете от автомобилите молителката принудително да е била затворена от ответника в дома им и така да е била лишена от свобода и да е било възпрепятствано свободното ѝ придвижване, напротив - установено е, че молителката е тази, която е извозила автомобилите от семейното жилище на страните.

В обобщение, по делото са установени влошените отношения на страните и поведението им, което е в отклонение от законово закрепените принципи на брака - действията на ответника по изпращане на електронното писмо, по изземване на ключовете за семейните автомобили, отношенията на молителката с друг мъж, извозването на автомобилите от молителката. Поведението на ответника, което е основанието за искането на молителката за защита е израз именно на тези крайно изострени и влошени брачни отношения между съпрузите. Безспорно това поведение на ответника следва да се определи като причиняващо негативни емоции у молителката, като обидно и морално укоримо. Не може да се приеме обаче, че по своя характер и въздействие върху молителката тези актове съставляват форма на домашно насилие по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЗДН. Целта на закона е да осигури защита на лица, пострадали от домашно насилие, а не да урежда спорове между съпрузи при разстроени и прекъснати брачни отношения, за разрешаването на които съществуват други правни способи.

Поради изложените съображения въззивната жалба на П.С. е основателна. Изцяло необоснован е изводът на първоинстанционния съд, че деянията на ответника могат да се квалифицират като домашно насилие по чл.2 от ЗЗДН и постановеното решение, както и

поправилото го решение, с които по отношение на ответника са постановени мерки по чл.5 ЗЗДН са в нарушение на материалния закон. Същите следва да се отменят изцяло, като се постанови решение от въззивния съд, с което молбата за защита по ЗЗДН се остави без уважение.

По разноските:

Предвид изхода на делото, молителката Д.С. дължи държавна такса както за въззивната жалба на П.С. в размер на 12,50лв., а също и държавна такса за молбата си за защита по ЗЗДН в размер на 25.00 лева - арг. от чл.11, ал.3 ЗЗДН и чл.17, ал.2 ЗЗДН, вр. чл.18, ал.1, вр. чл.16 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, като общият размер на дължимата ДТ от 37,50лв. следва да заплати по сметка на ЯОС.

Въззивникът П.С. е претендирал присъждане на разноски за двете съдебни инстанции и предвид изхода на спора такива му се следват по делото. Същият не е представил доказателства за направени разноски пред въззивната инстанция и такива не му се присъждат за тази инстанция. Пред първата инстанция П.С. е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700лв., по отношение на който е заявено възражение за прекомерност от страна на молителката. Възражението въззивната инстанция намира за основателно, тъй като делото не е с фактическа и правна сложност, при което същото следва да се намали до установения минимален размер от Наредба №1/09.07.2004г. на ВАДвС за минималните размери на адвокатските възнаграждения - 600лв.(чл.7, ал.1, т.4 от Наредбата).

Водим от изложеното и на основание [чл.17, ал.5, изр.1, предл.2 ЗЗДН](#), ЯОС

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло **Решение №124/09.06.2021г.**, постановено по гр.дело №2276/2020г. по описа на Ямболски районен съд и **Решение №125/10.06.2021г.**, постановено от ЯРС по същото гр.дело, с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка на Решение №124/09.06.2021г. и **вместо това ПОСТАНОВИ:**

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба вх. №11715 от 11.09.2020г., подадена от Д. С. С. с ЕГН *****, със съдебен адресат адв.Р.И. Ж., гр.***, ул.*** и **ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ** Заповед за съдебна защита в полза на Д. С. С., с която на ответника П. Ч. У. С., род. ***, гражданин на А., с разрешение за постоянно пребиваване в Б. от *** с ЛНЧ ***** и настоящ адрес: с. П., Общ. С., Обл.***, ул.*** да бъдат наложени мерки по чл.5 ЗЗДН.

ОСЪЖДА Д. С. С. с ЕГН ***** и съдебен адресат адв.Р.И. Ж., гр.***, ул.*** да заплати по сметка на Ямболски окръжен съд, по бюджета на съдебната власт, държавна такса в общ размер на сумата от 37.50 лева (тридесет и седем лв. и 0,50ст.), от които 12,50 лева държавна такса по въззивната жалба и 25.00 лева държавна такса по молбата за защита, както и ДТ в размер на 5лв. за служебно издаване на изпълнителен лист .

ОСЪЖДА Д. С. С. с ЕГН ***** и съдебен адресат адв.Р.И. Ж., гр.***, ул.***, да заплати на основание чл.78, ал.3 ГПК на П. Ч. У. С., род. ***, гражданин на А., с разрешение за постоянно пребиваване в Б. от *** с ЛНЧ ***** и настоящ адрес: с. П., Общ. С., Обл.***, ул.***, сумата 600лева – разноски по делото пред първата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____